

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת ראה תשפ"ה

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

סרוק להורדה

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוז ומתורגמות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

מאמר זה הנו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.

פרשת ראה תשפ"ה – ערנות במלחמת היצר

בפרשה הקודמת היה הענין של השמיעה, כן, פרשת עקב, "עקב תשמעון". פה יש את הענין של הראיה, "רְאֵה". ובאמת ב'זהר' כתוב "רְאֵה חַיִּי", "רְאֵה שְׁמַע" – בוא רְאֵה, בוא שְׁמַע. יש את הענין של הראיה הגשמית והראיה הרוחנית, השמיעה הגשמית והשמיעה הרוחנית.

וכדי ליכות לנבואה ולרוח הקודש ולגילוי פנים, צריך לקדש את החושים, את כל החושים. הסברתי את זה בשבת, זה מובא בספרים הקדושים. צריך לקדש את החושים, לקדש את כל הגוף כולו, אבל את הראיה, השמיעה, הריח, הפה והמישור – כל החושים, לשמור אותם קדושים לעבודתו יתברך.

הענין הזה פשוט מאד. ה' יתברך אומר: אני נתתי לכם את התורה, את המצוות. אם תלכו בתורה ומצוות, יהיה לכם טוב בעולם הזה, לימות בן דוד ולעולם הבא. ואם לא תקיימו את המצוות ולא תלכו על פי התורה – יהיה הפוך, הכל רע ועונש קשה וחורבן וגלות ומה לא.

אז בן אדם שאומרים לו 'תשמע, אם תפנה ימינה נביא לך אוצר של מאתים מיליון דולר, ואם תלך שמאלה נהרוג אותך', מה האדם יעשה? – ברור, ילך ימינה, נכון? ככה זה נראה. אנחנו עוסקים כרגע, מנסים להתעמק בענין של הבחירה, למה כל כך קשה לבחור בַּאֲמַת? למה קשה כל כך לפרט ולכלל, בגשמיות וברוחניות, בארץ ובחול, לבחור בַּאֲמַת? למה זה קשה כל כך?

עוד היינו אז בזמן אזהרה הזאת בדור של משה רבינו, היה גילוי פנים, גדול הנביאים, עמוד האש, עמוד הענן, רק יצאנו לפני ארבעים שנה ממצרים, מה זה ארבעים שנה? ארבעים שנה זה עובר ככה, זה כלום. אז ידענו שיש גילוי פנים וידענו את סיפור יציאת מצרים, ידענו הכל.

והנה נכנסים לארץ ולא מנקים את כל הארץ מעבודה זרה – ובסוף נכשלים, כמו שה' אמר. ואחר כך נחרב בית ראשון בגלל גילוי עריות ועבודה זרה ושפיכות דמים, שלש העבירות החמורות, והלכנו לגלות בבל, וגם בחזרה בבית שני אותו סיפור וגם שנאת חנם – וכל מה שה' יתברך רצה למנוע מאתנו, אבל עשינו את עצת היצר, עצת היצר הפרטי והכללי, מזעזע.

ערב טוב! שבוע טוב, מה שלומכם? אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת ראה תשפ"ה. ובשם ה' נעשה ונצליח. כמו שאתם יודעים, אנחנו מנסים להתעמק בפרשה על פי 'דרך עץ החיים'.

כן. בולט מאד כאן בפרשה הענין של איסור עבודה זרה. מאד מטריד את הקדוש ברוך הוא ישתבח שמו לעד שעם ישראל עומד להכנס לארץ ויש שם עובדי עבודה זרה, ויהיו שם מקומות שבהם עובדים עבודה זרה, וצריך לנקות את הכל, בלשון של היום, כדי לא להדבק בהם. ואחר כך באה הרחבה גם בענין של עיר הַנִּדְחָת, שבאים מסיתים ומדיחים ומנסים לשכנע את בני העיר ללכת לעבוד אלהים אחרים. ויש את הענין של נביא השקר, ה' ירחם, שהוא בא ונותן אות ומופת, ומתקיים האות והמופת אבל הוא אומר ללכת לעבוד אלהים אחרים – אז כמובן זה נביא שקר, ואסור לחוס עליו ואסור לשמוע לו.

אז אנחנו רואים שה' יתברך בהנהגתו הוא אֵל קנא, הוא מקנא קנאה על עבודה זרה, לא מוכן שתהיה עבודה זרה. מה, מה הסיפור הזה של עבודה זרה? – ודאי. ה' יתברך ברא את כל העולמות בשביל שנעבוד אותו, ופתאום בן אדם קם והולך ועובד אלהים אחרים ומקיים אמונות אחרות? עוזב את אלקי ישראל ותורתו הקדושה והולכת לרעות בשדות זרים, כמו שאומרים? איפה ההגיון? כל העולם מתקיים בזכות זה שישראל קיבלו עליהם את התורה ואמרנו "נעשה ונשמע". אם לא, הוא היה מחזיר את העולם לתהו, זהו, כפשוטו. וברוך ה' שקיבלנו את התורה. עכשיו צריך לקיים את התורה.

עם ישראל היינו במצרים, בשעבוד מצרים, שם היה המון עבודה זרה, הכל עבודה זרה. יצאנו ממצרים, עכשיו עומדים להכנס לארץ וצריך להזהיר את עם ישראל על העבודה זרה שבארץ – כי במדבר היינו שמורים פחות או יותר, חוץ מהערב רב שכל פעם פיתו את עם ישראל לעשות עבירות. בשאר הדברים היינו שמורים, למרות שגם עשינו שמה רחמנא לצלן את העגל, דבר חמור מאד, אבל ביום יום לא היה ענין של עבודה זרה. "אוי לרשע אוי לשכנו". "הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע".

וזה קרה גם בזמן שהיינו כלולים בנשמת אדם הראשון. ה' אמר לא לאכול מעץ הדעת. הנחש אמר 'לא, תאכלו. כדאי לכם', אני אומר את זה במלים שלי – וואו, ישר היא אכלה, ישר נתנה לו לאכול, וזהו, נגמר הסיפור. מה קורה פה? אנחנו עם חכם ונבון, אז למה אנחנו מתפתים? רחמנא לצלן.

טוב, אז יש את היצר הרע הפרטי והכללי שהוא מפתה את האדם בתחבולות – מציע לו עונג ומציע לו כבוד, גאווה, מציע לו שליטה, מציע לו להיות כאלקים, מציע לו כל מיני דברים, לעשות דברים לא טובים ולקבל מזה תענוג, "מים גנובים ימתקו", ה' ישמור, כל הדברים האלה – והאדם מתפתה.

"היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך – עד שאומר לו עבוד עבודה זרה, והולך ועובד". אבל זה לא התחיל בעבודה זרה, זה התחיל במשהו קטן – "היום אומר לו עשה כך", "ולמחר אומר לו עשה כך".

היצר, בהתחלה הוא כעני דופק בפתח. אתה נותן לו להכנס – הוא נהיה אורח. אתה נותן לו להשתלט – הוא נהיה בעל הבית. זה בשלבים. לפעמים השלבים האלה הם כאפיקים בנגב, בשניה. אבל תמיד יש את השלבים, פשוט לא לקח הרבה זמן משלב לשלב.

אז איך אנחנו בעזרת ה' נשפר את הבחירה שלנו? – "סור מִקֶּרַע וּפֶשַׁע טוֹב", לא ניפול כל כך מהר, לא נתפתה כל כך מהר, הוא לא יספר לנו סיפורים כל כך מהר. "הִתְקַחֵם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ". "איזהו חכם? הרואה את הנוולד". "איזהו חכם? הלומד מכל אדם".

הנה, בעיר הנדחת אנשים שיצאו מהעיר שבאו ומתחילים לשכנע, להסית ולהדית, מתחילים לשכנע ללכת לעבוד אלהים אחרים, למה? מה קרה? מה יציע, מה יתן לך אלהים אחרים? אה, יתן לך עונג – עונג גשמי, עונג רוחני, עונג, לא משנה איזה. ככה היו משכנעים אנשים לעשות כל מיני עבירות, לקחת כל מיני חומרים, על ידי זה שזה יביא להם עונג, וזו ההתחלה של הסוף. למה? כי הענג האסור הזה הופך להיות נגוע, בן אדם גמור. צדיקים "יִלְכוּ מִחֵיל אֶל חֵיל". ו"רָשָׁעִים יָדְמוּ לְשֹׂאֵל". רחמנא לצלן.

אז אם זה ברור כל כך, איך זה לא פשוט כל כך? טוב, למי קל יותר לסרב לאכול משהו שאסור לאכול, למי שרעב או למי ששבע? ברור, למי ששבע. זאת אומרת שהחסרון, המחסור במשהו, גורם לחולשה שפותחת פתח ליצר לבוא לטרוף את האדם, ולהביא לו משהו טרף – לאו דוקא אוכל, להביא לו מעשה טרף, טריפה, נבלה. בגלל שהוא רעב, שחסר לו משהו, הוא "עֵינָיו יִנְגַע", אז עמלק קורע אותו לגזרים. מבינים?

ואת האויב צריך לראות מרחוק. נכון? עכשיו רוצים לעשות איזה מרחק מהגדר, שלא יוכלו להתקרב השונאים לגדר. צריך לעשות גדר – סגן לתורה, סגנים.

אתה פוגש בן אדם חדש, מישוהו שכן או חבר לעבודה, אדם נחמד מאד, מחייך, אתם נהיים חברים. אתה יודע מי הוא? אתה יודע מה הוא חושב? אתה יודע מה הוא עושה? אתה יודע לאן הוא יכול להוביל אותך? אתה שם לב שאולי אתה מתחיל להגרר אחריו לדברים שלא חשבת שתעשה ותאמר? או אתה בא חדש למקום חדש ואתה נכנס לאיזו חבורה, והחבורה יש לה הרגלים כאלה ואחרים לא טובים ואתה לא בתוך הענין הזה – אבל לאט-לאט, לאט-לאט, מושכים אותך, מושכים אותך, ואתה כבר שמה.

מבינים? "היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך". היצר הרע, הנחש הקדמוני – ערמומי, יודע איך לנצל חולשה, איך להכנס בפרצה, איך לבוא לעבוד על חוה. הוא עובד בתחבולות, תחבולות רציניות.

ומה אנחנו? אנחנו ככה, הולכים בתמימות... לא, אי אפשר ללכת ככה. צריך להיות ערניים, בכל החושים. בטח ראיתם פעם כלב איך הוא הולך ברחוב – עם כל החושים, בודק, הוא חושד בכל אחד. צריך ללמוד ממנו. מכל דבר צריך ללמוד. אם בן אדם היה ער, ערני, ובא לו איזה חבר ומתחיל ללחוש לו ללכת לעבוד עבודה זרה – הוא היה אומר לו 'לך מפה'. או אם זה בזמן בית המקדש והסנהדרין, אז הוא היה צריך לקבל את העונש שלו. ולא 'אה, הוא נחמד. בוא נשב, בוא נשתה, בוא נאכל', ותוך כדי זה הוא מתחיל לשכנע אותו וכל יום זורק לו עוד קצת רעל, עוד קצת רעל, ועושה גם 'צחוקים', כי "שְׂחֹק וקלות ראש מרגילין את האדם לערוה" – וככה הוא מוציא אותו לתרבות רעה, שימרוד בה' ובתורה בלי בעיה בכלל.

זה מובא בהרבה סיפורים, סיפורי חסידים – איך חסידים נלכדו והתרחקו, ואחר כך הבעל שם טוב בנסים מעל הטבע היה צריך להוציא אותם ולהחזיר אותם בתשובה. זה חוזר ככה בהרבה סיפורים.

לכן אמר דוד המלך: "חֵבֶר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ וּלְשֹׁמְרֵי פְקוּדֶיךָ". חבר? אין לי הרבה חברים. "חבר אני לכל אשר יראוך" – מי שמפחד מה' אני חבר שלו. אמרו חכמים צריך לפחד ממי שלא מפחד מה'. "וּלְשֹׁמְרֵי פְקוּדֶיךָ" – לא מספיק שיש לו יראת שמים, אם הוא לא שומר את המצוות איזו יראת שמים זו? זה חלקי.

אה, הוא ירא שמים, הוא שומר את המצוות, הוא מקיים את התורה, הוא לומד את התורה, עובד את ה' כל הזמן, כל הזמן, לא רק לפעמים כשהוא הולך לבית הכנסת או הולך לאיזה שיעור, כל הזמן הוא עובד את ה', עשרים וארבע שעות ביממה, כל החיים? – שלו אני רוצה להיות חבר. עם אחרים אני בן אדם נחמד, אבל אני לא חבר שלהם. חבר זה לשון התחברות, אתה מתחבר, אתה הופך להיות בחבורה אחת אתו, יכולים למשוך אותו. הלחץ החברתי משפיע.

נניח, נכנס בן אדם קצת ביישן לאיזו חבורה של טיפוסים כאלה שהם לא כל כך יראי שמים, ואם הוא ממשיך להיות אתם, הם צוחקים עליו ועושים לו פרצופים וצוחקים אתו וקצת לועגים לו על זה שהוא יותר מדי צנוע ויותר מדי מברר על הכשרות ונוטל ידים בכלל אחרי שמתפנה או לפני שהוא אוכל לחם ובודק כל דבר – ואז לאט לאט צוחקים עליו, צוחקים אבל נחמדים אתו, אוהבים אותו, נותנים לו מחמאות, 'אתה אחינו', 'אתה משלנו', 'בוא נלך לפה', 'בוא נלך לשם', 'בוא תראה איזה כיף, נלך לשם, נעשה ככה, נעשה ככה', וזה בן אדם תמים, אין לו חברים, והוא הולך אתם – כמה זמן יקח עד שהוא יפסיק לברך וליטול ידים ולברך ברכת המזון כי הוא מתבייש?

אתם יודעים, יש אנשים שהולכים לעבוד ויש הפסקת אוכל – והם מתביישים לברך ברכת המזון, 'לא, מה יגידו עלי...?' כן, פגשתי אנשים כאלה. אל תתביישו לברך – תהיו שמחים! תקדשו את ה' לברך ברכת המזון, מה זאת אומרת??

אז יש לחץ חברתי, שמאחורי זה יש את היצר הכללי שהוא רק רוצה לנתק, "נִתְּקָה אֶת מוֹסְרוֹתֵימוֹ וְנִשְׁלִיכָה מִפְּמֹנוֹ

עֲבִימֹו". זה מתהלים, כן? זו התכנית של היצר הכללי. והוא עובד קשה, באמת. אין חרוץ מהיצר הרע, הוא הכי חרוץ מכולם. צריך ללמוד ממנו, לעבוד את ה' בלי סוף, בלי הפסקה. אין הפסקה, אין בין הזמנים, אין שום דבר – כל הזמן לעבוד את ה'. והלואי ולא ניפול, הלואי ולא נתרסק. בשניה אחת בן אדם מתרסק, הדבר הכי קטן מפתיע אותו והוא יכול להתרסק. ואם בן אדם לא בנוי טוב לפי הפנימיות, לפי 'דרך עץ החיים', והוא לא יודע את יסודות האמונה לעומק – יכולים לבוא, אוהו, לערבב לו את המוחין עם כל מיני סיפורים, והוא יפול.

עכשיו אנחנו לקראת סוף התיקון, מתפשטת הכפירה. ויש כמה סעיפים בכפירה: כפירה בה', כפירה בתורה, כפירה בחכמים, כפירה בצדק האלקי, הרבה. אז צריך להיות עם חיסון, להזהר. אתה מתחיל לשמוע דברי כפירה – תברח. אתה לא חייב גם להתוכח, אבל להציל את עצמך אתה צריך. תחליף נושא.

יש אנשים שמוסרים את הנפש יום ולילה כדי להצדיק את הכפירה שלהם, כי הם לא רוצים לשמור תורה ומצוות. לא עבדו ישראל "עבודה זרה אלא כדי להתיר להם עריות בפרהסיא", מה עניין אותם? עריות בפרהסיא, אבל צריך להיות כופר בשביל זה – 'אה, טוב, בסדר'. מבינים?

זה כל העולם, אלה כל החיים, זו המלחמה הזו: להתקרב לה', או חלילה ההפך, לעבוד את ה', או לעבוד את הסטרא אחרא. אז אתה לא משתחוה לעבודה זרה, אבל אתה שומע בקול היצר הרע והוא גורם לך לעשות עבירות כאלה ואחרות, הִפך מה שה' ברא אותך ומצפה ממך.

אז צריך לעשות בירור, וצריך להיות בערנות. ערנות. זה אחד הנושאים במלחמת היצר ב'דרך עץ החיים' – הערנות, להיות ערני, לא להיות רדום, לא להרגיש בנוח, לא לחשוב שכבר בדקת את האדם הזה ואתה כבר מכיר אותו ואז הכל בסדר. יכול להיות שהוא מתדרדר. אולי הוא רואה דברים שלא צריך. אולי הוא שומע כל מיני תכניות שמכניסות לו כל מיני דברים למח. אולי הוא מפטפט עם אנשים שגם משפיעים עליו וגורמים לו לכל מיני קלקולים.

לפעמים בן אדם שומע איזו מלה לא מתאימה – צריך להחרד מזה, צריך להגיד 'וואו, איך נפל בחלקי לשמוע מלה כזו?!' לנקות את האזניים מבחינה רוחנית, לא להשלים עם הכללוך שנכנס. וכמה לכלוך נכנס... גם אם אתה בבית ולא יוצא, גם יש לכלוך, העולם נכנס לתוך הבית. כמה צריך להיות זהירים.

אם חוה היתה נזהרת – היא לא היתה נופלת עם הנחש, אדם לא היה נופל, לא היה כל העולם הזה כמו שאנחנו מכירים אותו, היתה באה הגאולה. אבל הם היו תמימים, לא היו להם את כל ההכנות האלה של מלחמת היצר, והעץ היה נחמד, "יתאווה הוא לעינים", "נחמד העץ להשכיל" – וואו, איזה יופי, עונג. עונג, שליטה, יכולת.

יש עבודות זרות מסוימות שהם מבטיחים לבן אדם שאם הוא יעבוד את העבודה זרה הוא יקבל כחות על, כמו בלעם למשל, כמו חרטומי מצרים, כמו מכשפי הערב רב. לכן כתוב בפרשה על נביא שקר שהוא יכול לעשות אות ומופת וזה יכול להתקיים – אה, אבל מה הוא אומר לך? לעבוד את ה', או לעבוד איזה אליל? אהה... הכל כתוב. "הִפְּךָ בָּהּ וְהִפְּךָ בָּהּ, אוֹ לַעֲבֹד אֵיזָה אֱלִיל? אַהֵה... הַכֹּל כְּתוּב. "הִפְּךָ בָּהּ וְהִפְּךָ בָּהּ, אוֹ לַעֲבֹד אֵיזָה אֱלִיל? אַהֵה... הַכֹּל כְּתוּב בַּתּוֹרָה, רַק צָרִיךְ לִשְׁמוֹעַ וּלְרַאוֹת, וּלְהַזְהֵר – כִּי כָל הַדְּרָכִים בַּחֲזָקָת סִכְנָה, וְכָל

האנשים מעורבבים טוב ורע, מי פחות, מי יותר, מי נורא. וכולם על סולם יעקב, עולים ויורדים – יש הרבה שיוורדים. וכשבן אדם נהיה כופר ונהיה אנטי, הוא רוצה להפיל אחרים אתו, כדי להשתיק את היצר הטוב שלו. אם הוא יהפוך להיות חוטא ומחטיא, אז הוא כבר משתיק את היצר הטוב שלו ומגדל את היצר הרע שלו, והוא כבר צדיק בעיני עצמו, כי הוא 'מזכה את הרבים' עכשיו – בכפירה. הבנתם? למה אנחנו מדברים על כל זה כל הזמן? כי אני בעל תשובה, תינוק שנשבה, שבאתי מבית חילוני בחוץ לארץ – אז כמה מיליארדי מלחמות אנחנו עברנו כדי להתקרב לתורה ולה'. אנחנו מכירים את כל זה. באנו משם. באנו כבר מהשמד של השמד, מכירים את כל הדרכים, את מה שקרה למשפחתנו בדורות הקודמים.

הרי אם אין "וְשִׁנְיָתָם לְבָנֶיךָ" דור אחד – נגמר הסיפור, הדור השני כבר לא שומר תורה ומצוות. אם בן אדם לא נותן דוגמא אישית, גם הבן שלו לא שומר תורה ומצוות. אם הוא לא משקיע בו, אוהב אותו ומוסר את הנפש, ויש לו קשר אתו, קשר של אהבה ואכפתיות והקשבה ודוגמא אישית – אז זה לא עובר. וגם עם כל זה יכול להיות שבן אדם עושה הכל, והבן סורר ומורה, לא מעניין אותו, מעניין אותו דברים אחרים, לא מעניין אותו עבודת ה'. ככה זה.

כן, רבותי, אז צריך להתחזק מאד מאד מאד, לפתח את כל החושים. כמו שאמרתי, הכלב עם האזניים ככה, עם העינים ככה, עם החושים שלו ככה, בודק כל מה שזו ולא זו, וזה באופן טבעי אצלו. אצל האנשים, 'אה... אנחנו כבר נרדמנו... הכל נחמד, הכל טוב. מה יש לך לדאוג, מה? אז שיגיד מה שהוא רוצה. וזה גם כן, שיעשה מה שהוא רוצה. וההוא גם...'

כל אחד באמת יגיד מה שהוא רוצה, אבל אתה שומע וזה נכנס וזה מחלחל – כי האדם הוא כלי, ומה שמכניסים בכלי זה מה שיש בו. אז לכן "אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלָּךְ", פרק א' בתהלים, תקראו, יש שמה את השלבים: "לא הלך", "לא עמד", "לא ישב". "לא הלך בעצת רשעים".

מבינים? ולהיות קשובים מאד לפנימיות. כשאתם נמצאים באיזה מקום – מתעוררת הקדושה? מתעורר טמטום הלב, הלשון הרע? מה מתעורר שם? מה זה המקום הזה? זו חבורה קדושה? מושב ליצים? מה זה? צריך לבדוק. לפעמים לא, אלה סתם דיבורים, 'מה נשמע, מה נשמע', מה שנקרא 'קליפת נגה', לא משהו טמא, אבל זה גם לא משהו קדוש. גם בזה צריך להזהר.

מאד מאד צריך להזהר להיות ירא שמים, שלא ניפול, כי בקלות בן אדם מחליק, בשניה. ולא קל לקום ולתקן.

אז אנחנו צריכים ללמוד את החומש ביראת שמים. אתם שמים לב, כל פעם שאנחנו מדברים ב'ותן חלקנו' אנחנו עוסקים ביראת שמים של הפרשה, במה אנחנו לוקחים מזה כדי להתחזק בעבודת ה' שלא יקח אותנו היצר ויגמור אותנו. מבינים?

יהי רצון שנצליח! לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק בעבודתו יתברך. לחיים! לחיים! לחיים!

נא להפיץ את מעינות 'דרך עץ החיים' בכל מקום ובכל

עת, לזיכוי הרבים, למען שמו באהבה!

לחיים! לחיים! לחיים!

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל.

מתוך נפשי – מה חסר?

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א
כ"ז אב תשפ"ה

לעילוי נשמות הנופלים • לרפואת הפצועים • להחזרת החטופים • לשמירה על החיילים.

א. מה חסר?

לחזק תקוה ואמונה.

לא להתוכח כל הזמן על כל דבר,

לא לרצות להיות צודק – אלא להיות צדיק.

להעלם כאשר נדרש

ולחזור בגדול מחדש!

לב נקי – לא לקנא, לא לכעוס, לא להתיאש, לא להחשיב עצמך חכם.

היודע את מקומו ואת מיקומו,

זה שאינו מרמה את הזולת ולא את עצמו!

אהבת הבריות כפשוטו. אהבת התורה בכל לבו.

רחמים על הנדכאים. להאיר לרחוקים. לפתוח פתח לאטומים! לרפא את כל הפצעים והכאבים.

לעמוד איתן כנגד כל הגלים! להוריד את הראש עד יעברו הגלים הסוערים! שהשכל יהיה צלול לעבודתו יתברך,

לזהות את הנפילה, ומהיצר: ברח! ברח!

לבטל את העקשנות ההרסנית והמטופשת כאשר זה מה שההלכה דורשת, ולעמוד איתן ובלא פחד, כאשר מכך שם שמים יתקדש!

מה עוד חסר?

תשלים אתה, חבר.

חסר משיח וגאולה שלמה והשראת השכינה הקדושה!

אצילות דאצילות, זיכוך, נקיות, חברות אמת, נאמנות, מסירות, דעת, אחדות, דבקות, סור מרע, התעמקות, נכונות, חשבון נפש אמתי, לחשוב על צרכי שמים, ולא רק על עצמו!

התמדה, הפנמה, יכולת היקש, תשובה, תורה, אהבה, חן, התכללות, מלחמת היצר הפרטי והכללי, בירור, הפצה.

לב טוב, טוב לב, הבלגה, סליחה ומחילה, הקשבה, ראייה רחבה ועמוקה, אמת, אמונה, שבת, כשרות וטהרה!

לוחמה רוחנית.

שמירת הלשון, והמחשבה, שפלות רוח וענוה,

תפילה לשמה, דאגה לשכינה הקדושה.

שמחה, להיות שמח בחלקו.

לשאת בעול עם חברו, לכאוב את כאבו, לשמוח בהישגו, לעמוד לימינו, להבין את לבו.

לדעת לוותר, לדעת לא לוותר,

למרות השוני להיות חבר,

כבוד הבריות, לזהות את המלכודות, ואת מפת הקרב!

לצאת מהנפילה ולעשות סג'!

לדעת לסלוח ולבקש סליחה,

ב. נשמות ישראל מוכנות. רק צריך את הופעת האורות!

ג. 'דרך עץ החיים' פותחת כל הצינורות לאורות העליונים – לחבר עליונים לתחתונים ותחתונים לעליונים.

ד. אתה רוצה להמתיק את הדינים? הפוך 'אני' ל'אין'.

ה. אי אפשר לגרום לפירוד אמתי בין נשמות ישראל, כי זהו גוף אחד, יחיד ומיוחד! לכן אם רבים – כולם ביחד נענשים.

ו. נשמות ישראל אינן סובלות השפעה זרה. שמן ומים אינם מתערבבים. אך ישנם ניצוצות עשוקים בזרים. הניצוצות מצטרפים לישראל ואת קומתם מחזקים – והזרות הולכת לזרים.

וכך כל קומה נמצאת שלמה.

וזה סוף הבירור לקראת הגאולה השלמה!

לחיים! לחיים! לחיים! להתחזק בעבודתו ית'

לחיים! לחיים! לחיים! נא להפיץ את מעינות דע"ה בכל עת ובכל מקום לזיכוי הרבים למען שמו באהבה!

לחיים! לחיים! לחיים! שבת שלום וכט"ס!

אתם מוזמנים להכנס לאתר שלנו ולשמוע את ערבי הדא"ז – דבקות אצילות זרימה, תמיד אחר חצות לילה!